

както показаха измерванията, почти 3 мм. Като сравним дебелината на тази коричка, образувала се за 1800 години (както предполага Скалигеровата хронология – А. Ф.), с 35-сантиметровата ерозионна кора, покрила полираните от ледниците повърхности на хълмовете, можем да предположим, че ледниковият период в този край е свършил преди около 216 хиляди години... Но привържениците на този метод съзнават колко трудно е изработването на еталони за скоростта на разрушението... В различните климатични области ерозията се развива с различна скорост: **ЕДНА И СЪЩА ПОРОДА СЕ РАЗРУШАВА РАЗЛИЧНО В ТРОПИЦИТЕ И В ПОЛЯРНИЯ КРЪГ. СКОРОСТТА НА ЕРОЗИЯТА ЗАВИСИ ОТ ТЕМПЕРАТУРАТА, ВЛАЖНОСТТА НА ВЪЗДУХА, КОЛИЧЕСТВАТА ВАЛЕЖИ И СЛЪНЧЕВИТЕ ДНИ.** Това означава, че трябва да се правят отделни графики и отделни скали за всяка природна зона. А можем ли да сме сигурни, че климатичните условия са останали непроменени от момента, в който се е разкрил интересуваният ни слой?“ [616], с. 34–35.

Много пъти са правени опити да се определи абсолютната възраст със скоростта на падналите валежи. Тези опити са безуспешни. Ясно защо.

А. Олейников пише: „Изследванията в тази посока се правеха едновременно в много страни, но въпреки очакванията ни, резултатите бяха неутешителни. Стана очевидно, че **ДОРИ ЕДНАКВИТЕ ПОРОДИ В СХОДНИ ПРИРОДНИ УСЛОВИЯ МОГАТ ДА СЕ УТАЯВАТ И ДА ЕРОЗИРАТ С НАЙ-РАЗЛИЧНА СКОРОСТ. ПОЧТИ НЕВЪЗМОЖНО Е ДА СЕ УСТАНОВЯТ КАКВИТО И ДА БИЛО ТОЧНИ ЗАКОНОМЕРНОСТИ В ТЕЗИ ПРОЦЕСИ.** Например знаем от древните писмени източници (и пак – препратка към Скалигеровата хронология! – А. Ф.), че египетският фараон Рамзес II е царувал преди около 3000 години. Сградите, построени по негово време, сега са погребани под 3-метров пласт пясъчни наслоения. А в някои европейски области за **ХИЛЯДА ГОДИНИ** се е натрупал ерозионен слой само от 3 сантиметра. Затова пък в устията на лиманите в Южна Украйна слой с такава дебелина се образува **ЕЖЕГОДНО**“ [616], с. 39.

Правени са опити да се разработят и други методи. „Радий-урановият и радий-актиниевият методи действат в рамките на 300 хиляди години. Удобни са за датирането на геологични образувания в случаите, когато изискваната точност не надхвърля 4–10 хиляди години“ [616], с. 70. Но тези методи са твърде груби за целите на историческата хронология и, за съжаление, засега от тях няма полза.